

нѣтъ възлюблената си която на хубость не бѣше по долу отъ държавната богиня на водитѣ; При усладителното зрѣлище на благовоинныѣ триандафилы които увѣщаваха прекрасното лице, той бѣше честитъ и блаженъ предъ сѣкій другій смъртенъ, защото знаеше че обича и са обича.

Въ описаніето на човѣческыѣ страсти на една преминѣла епоха, самото разстояніе на времето увеличава прелестта на повѣствованіето. Ный ошѣщамы наслажденіе като откривамы въ себе си връзскыѣ които взаимно свързватъ най отдалеченыѣ времена. Човѣцыѣ, народыѣ, обичантѣ са истрѣбятъ, *страститѣ сѣ безсмертны!* Тѣ сѣ таинственны обаянія които свързватъ безкрайныѣ редове на човѣческыѣ родове. Минѣлото отново оживява ако пренесямъ погледа си на нравственныѣ му тревѣленія, оживява въ утробата, ни! Туй което е было, то сѣкоги и съществува! А силата на възшебника, който възкрѣсява мъртвыѣ, съживява забравены прахъ на гробовѣтѣ, не са заключава въ способността на списаѣтъ, но въ сърцето на читателя (*).

Иона, която не можаше еще да отведе печалныѣ мысли които ѣ докара възпомяніето за брата ѣ, наведе си очитѣ на долу и виждаше са че отбѣгваше почти очитѣ на Главка обрѣжты постоянно на нея. Той запѣ тогасъ пѣснь съ звукове по усладителны отъ пѣсенѣта на Недѣя.

ПѢСЕНЬТА НА ГЛАВКА.

Когато гърба на морето пустошно

Расцѣпва корабѣтъ,

Душата ми пълна съ лицето ти дивно

Преноси са възъ отъ земныѣ предѣлы.

—

Тогази въ безкрайно пространство тя плува

Безъ страхъ и безъ грижи,

Въ пещь отъ желанія ти пламти тихо

Напраздно възната съ ярость са движи

—

И погледъ пріятенъ къмъ мене обрѣжтъ

Засмѣна ли метнешъ?

(*) Лѣжа на благородно смиренождіе. Пр.